ZATRACENÉ KLÍČE I.

Pytel blech

Miroslava Dvořáková

2025

Z(A)TRACENÉ KLÍČE I.

Pytel blech

Miroslava Dvořáková

Volným pádem

Plameny tančily po jirijanových polenech. Stužky dýmu stoupaly k zamračenému nebi. Bylo pozdní odpoledne časného podzimu a ve vzduchu viselo ticho. Tederik se zadíval do větví stromů, rostoucích kolem posvátného návrší. Kam odletěli všichni ptáci?

On a jeho dva bratři seděli na hromádce dřeva, které zbylo po stavbě pohřební hranice. Čekali, až tělo jejich matky stráví oheň, aby na ně mohli navršit kameny, které tu s předstihem nechali navést přičinliví pánové z Poradního sboru. Kamenů bylo málo, a nebyly nejlepší kvality. Mohyla nebude tak velká ani tak pravidelně vyrýsovaná jako ty předchozí.

Bylo by uctivější, kdyby stáli. Ale ve stoje by dohlédli až za řeku k hradbám sídelního města Glenu, kterého se během jediného dne zmocnil strýček Kall. S mírovým převzetím, jak tomu říkali, pomáhali církevní vyjednavači. Titíž všehoschopní činovníci se s falešnou ochotou zúčastnili zapálení hranice, načež se naštěstí odebrali do města k večeři. Na úpatí posvátného návrší zanechali dobře vyzbrojený oddíl církevních vojáků se stříbrnými trumpetami na čepicích. Jejich formálním úkolem má být ochrana pozůstalých, ale ve skutečnosti mají dohlédnout, aby synové poražené královny nepráskli do bot.

Danny ukázal na ozbrojence. „Až se úplně setmí, zdrháme."

Dvaadvacetiletý Danny byl o dva roky mladší než Tederik, ale lidé, kteří je viděli poprvé, vždycky mysleli, že Danny je ten

prvorozený. Princ Dannavion Aurea ab Hanoden z Glenesie totiž působil silně intenzivně. Byl neodolatelný a ambiciózní, oplýval bojovým duchem, vedl si skvěle na cvičišti i na bojišti. Jako nejmladší ze všech frekventantů absolvoval Birekovu vojenskou akademii, a získal hodnost majora. Zatímco Tederik armádu, uniformy a všechny ty okázalé projevy organizovaného násilí upřímně nesnášel, Danny si v tom liboval, a všechny ty toporné atributy vojenské mašinérie bral s lehkým nadhledem. Říkalo se, že by v něm otec získal skvělého nástupce, nebýt staršího pomalejšího bratra. Tederik měl Dannyho rád, ale občas ho štvalo, jak úporně se bratr s každým poměřuje, ačkoliv to nemá zapotřebí.

„Nenávidím strýce Kalla," zasyčel nejmladší z nich, Endemon.

Endymu bylo sladkých šestnáct. Narodil se jako vítané třetí dítě milujících rodičů, a donedávna byl jeho svět zalitý sluncem. Studoval zvířata, rostliny i kameny. Zajímal se o alchymii a medicínu. Sotva se naučil číst, začal louskat přísně vědecky zaměřené časopisy, které otec pašoval z Bredeonu. Ze všech bratrů měl nejvýraznější talent pro magii. Všichni ho zdědili po otci, ale jen Endy dokázal v batolecím věku pouhým pohledem zapálit vlečku máminy plesové róby. Uměl proměňovat strukturu pevných látek i kapalin. Zlomené kosti a záněty orgánů hojil sekvencí slabik, co se rýmovaly a na první poslech zněly jako verše… *Všechno kolem se chvěje. Nic není v klidu. I kouzla jsou vibrace*, říkával otec.

„Jednou za to ten vřed šeredně zaplatí," prolomil ticho Danny, „ale teď musíme zmizet. Odmítám sledovat, jak se rozvaluje na matčině trůně."

Ale Tederikovi se utíkat nechtělo. Cítil stejnou zuřivost jako Danny a byl stejně rozhořčený jako Endemon. Jeho emoce bublaly hluboko pod krustou únavy a apatie. Toto je jejich země. Neměli by se vzdávat tak snadno. Zatím ale neměl sílu se s bratrem přít. Ukázal k nebi. „Bude pršet. Nedovolím, aby její popel rozplavila voda. Někdo tu musí zůstat a naskládat kameny."

„Je v tom nějaký rozdíl?" vyjekl Danny. „Záleží na tom, jestli se ten popel vyplaví hned nebo až za rok? Když přeběhneme louku a protáhneme koně černým lesem, vojáci nemají šanci."

„Máti by to pochopila," poznamenal Endemon. Jeho hlas zněl tence a roztřeseně.

Tederik pocítil potřebu ho obejmout. Ale věděl, že v této chvíli by to bratr nevzal dobře. Ještě ne. „Nejsme zločinci, nemáme důvod utíkat. Kdo uteče jednou, utíká pořád," řekl pochmurně. „Jestli si myslíte, že nás někde přivítají s otevřenou náručí…"

„Myslel jsem na Keisonskou citadelu," přiznal Endemon. „Přijali by mě na lékařská studia. Danny by mohl z fleku učit vojenskou historii a krizové strategie. A pro tebe, Riku, by se taky něco našlo…"

Tederik se hořce uchechtl, protože právě on poslední dobou posral, co se dalo. „Ve stáji nebo v kuchyni. No jasně."

„Pořád lepší poklízet dobytek než kariéra v prorokově církvi, kterou ti nabízel ten úlisný prelát," zahučel Danny.

„Na ústavu politických věd by tě jistě vzali," dopověděl smířlivě Endy.

„Ne bez církevního doporučení," zavtipkoval hořce Tederik. „A to nedostanu, protože všichni příbuzní z matčiny strany jdou na ruku Kallovi. Já blbec jsem se neobtěžoval je obejít, dokud byl ještě čas." Vykašlal se na všechny zásady praktické diplomacie, které mu v Simin-lanu natloukli do hlavy a teď za to platí.

„Nechceš si ten popel rovnou nasypat na hlavu?" zašklebil se Danny. „Maminka měla smrt na jazyku. Měl jsi jiné starosti než upevňovat konexe. Já se taky nevyznamenal. Prohrál jsem bitvu, sakra. Ale to neznamená, že poběžím k prelátům."

Tederik zakoulel očima. „Radši budu žrát hlínu než sloužit církvi proroka Feustona."

Řekl to odhodlaně, ale uvnitř byl vyděšený. Přestože byl prvorozený a nejvíce se fyzicky podobal otci, v ničem pořádně nevynikal. Neuměl pohotově reagovat na podněty. V každé debatě zaostával, protože mu trvalo celé věky, než ho napadla správná odpověď. Učení mu zabíralo více času než sourozencům. Po fyzické stránce taky nic moc. Tam, kde Danny vyhrával každý souboj, byl on vděčný za remízu. Tam, kde Endy snadno louskal složité vzorce sloučenin a magické diagramy, byl Tederik rád, že vůbec rozeznal jedno od druhého. Otec ho uklidňoval. Tvrdil, že jeho poněkud těžkopádný mentální vývoj souvisí s vlohami, které zdědil po dědečkovi z otcovy strany. Jeho jméno ani tituly synům z bezpečnostních důvodů nikdy neřekl, ale prozradil jim, že patřil do

nejvyšší kasty vahanské válečné šlechty. *Oč pomaleji vyspíváš, o to silnější budeš, až uzraješ.*

Ale jeho takové vyhlídky příliš neuklidňovaly. Stejně jako bratři i Tederik se narodil s trojicí tvrdých kostěných šupin s ostrými pilovitými okraji. Vyrůstaly z kůže na obou stranách krku. Byly temně zelené a na povrchu se zlatavě leskly. Naskládané v řádku nad sebou připomínaly dlaždice, nebo spíše tašky na střeše, protože dolní okraje těch výše položených překrývaly lůžka těch pod nimi. Jednalo se o neklamný důkaz ne zcela ok-sawonského původu. Hanoden měl jako arcidesmon z Vahanu takovými zeleno zlatými šupinami pokrytou celou zadní stranu šíje až k lopatkám. Proto ho na veřejnosti nikdo nikdy neviděl bez košile. Na krku nosíval temně fialový šátek z pavoučí příze, tenký a pevný, omotaný na několikrát. Podobné šátky nosili i Tederik s bratry. *Nedovolte, aby si toho někdo cizí všiml, jinak budete zranitelní,* varoval je vždycky otec. Naštěstí nebylo nošení šátků v Glenesii ničím výjimečným. Nákrčníky z nejluxusnějších materiálů a s různobarevnými vzory byly nezbytným doplňkem pánské garderoby a sloužily jako etalon vytříbeného vkusu. Nebylo náhodou, že přišly do módy před pětadvacíti lety, a že se to krylo s dobou, kdy Hanoden poprvé zavítal na dvůr královny Aurey.

Tederik od útlého věku chápal, co se od něj očekává. Až máma jako každá smrtelnice začne fyzicky scházet, naaranžují její smrt, načež ji otec z Ok-Sawonu přenese na Vress, domovský svět božské rasy Krenevů. Tam se mámino stárnutí díky extrémní koncentraci volné magie v prostředí zpomalí. Rodiče spolu budou „na výminku" v pohodě žít ještě několik století, zatímco vládu na Ok-Sawonu

převezme Tederik, *protože jsi k tomu nejlépe mentálně a volně vybavený,* jak konstatoval otec. Tederik si ale ve srovnání s bratry připadal pomalý a nedůvtipný. Co byl na světě, trápíval ho neodbytný pocit, že mu něco důležitého chybí, jenom nedokázal přijít na to, co by to mělo být. Jak vyrůstal, a jak se neochotně porovnával s vrstevníky, dospěl k názoru, že prostě není dost chytrý, aby dokázal rychle reagovat. Tajně doufal, že se z té zodpovědnosti přece jen vyvlékne, a že se na trůn místo něj posadí Danny nebo Endy. Uklidňoval se tím, že času je dost.

Ovšem před půlrokem se okolnosti změnily.

***

Sračky se začaly vršit jedna přes druhou, a ačkoliv to Tederik ani bratři tehdy ještě netušili, od té doby už nebylo návratu.

Bylo to koncem zimy, co jejich otec Hanoden, manžel královny a respektovaný vrchní velitel branných sil říše, záhadně zmizel z balkonu královské ložnice. Stalo se to v noci. Venku řádila ohromná sněhová bouře. Poryvy větru uvolnily okenici a do pokoje vletěl ledový vítr. Alespoň tak to zpočátku vypadalo. Otec vstal z postele a namířil si to na balkon, aby okenici připevnil. Ještě matce slíbil, že přiloží do krbu, jakmile se vrátí.

Nevrátil se. Na balkon vedl jediný přístup, ten z ložnice, přičemž pokoje královské rodiny se nacházely v nejvyšším podlaží Stříbrného paláce. Dole pod balkonem, v hloubce pěti pater, spala pod čerstvým sněhem naprosto neporušená bylinková zahrada, lemovaná tlustými

hradbami. Na kamenném zdivu budovy nebyly nalezeny žádné stopy, které by svědčily o tom, že po nich někdo šplhal ať nahoru či dolů. Bylo jasné, že nemá smysl otce hledat na tomto světě. *Určitě neodešel dobrovolně,* komentovala zmizení matka. *Nikdy by neodešel bez vysvětlení. Ale on se z toho dostane. Převrátí svět na ruby, aby se k nám mohl vrátit. Zničí každého, kdo by mu chtěl bránit.*

Ještě téže noci utrpěl Endemon nervový záchvat, když shledal, že nedokáže přečíst obyčejné vícerozměrné matrice v almanachu dračích replikačních enzymů, který si přinesl z Erektiadu. Jeho výjimečné schopnosti se vytratily! Chudák kluk se bez nich cítil jako nahý v trní a začal nenávidět celý svět. Současně přišli o talent i Danny s Rikem. Nedokázali rozpoznat, jestli k tomu došlo těsně předtím, než otec zmizel nebo až potom. Všechny ty úžasné barvy a rozměry, které je otec učil rozeznávat od útlého mládí, byly pryč. Svět zešedl a oploštil se. Byl to pro ně šok, když pochopili, že přesně takovým způsobem vnímají realitu lidé kolem nich, a že jim to stačí. Když si Rik ten den zpětně vybavoval, vycházel mu z toho nepřehledný zmatek. Jediné, co mu ulpělo v paměti úplně přesně, byla vůně přezrálých slokvoní, nasládlá a nakyslá současně. Ale slokvoně zrají v létě, a tehdy byla třeskutá zima. Aniž by o tom dál přemýšlel, vysvětlil si to tak, že kuchařky upekly koláče se slokvoňovými povidly, a vůně se jednoduše roznesla po paláci. Až mnohem později mu došlo, že v tom žádné slokvoně nebyly.

Vyvstal obrovský problém proniknout do otcovy laboratoře, protože důvěrně známý portál vedoucí přes šatní skříň z oblékárny nešel otevřít. Když se do podzemí probojovali rezervním koridorem

skrze Birekovo mauzoleum, až do rána se probírali v otcových zápiscích a atlasech, hledali způsob, jak obnovit přístup na sousední světy. Přehrabovali se štosy moderních teleemitorů i zastaralých magických zrcadel v marné snaze generovat náhradní způsob spojení s přáteli v cizině. Sejf uzamčený na krevní kletbu byl také nedostupný. Nic nefungovalo jako dřív a oni neměli v dosahu nikoho, s kým by se mohli poradit bez rizika, že se prozradí. *Kdybyste lidem ukázali, co dokážete, začali by se vás bát, v horším případě by vás nenáviděli. Chovejte tento způsob v tajnosti zejména před služebníky církve. Arcidesmoních darů užívejte jenom v naléhavých případech,* radíval jim otec, když je učil otevírat portály a oživovat zrcadla. Na situaci, která teď nastala, je naneštěstí nepřipravil.

Rodina si záhadné okolnosti otcova zmizení z pochopitelných důvodů nechala pro sebe. Královna následujícího dne vydala prohlášení, že se manžel předchozího dne nevrátil z lovu, a vyslala vojáky, aby se po něm jeli podívat. Vyvolala tím udivené pohledy sloužících, kteří si jasně pamatovali, že První maršál se předchozího dne z vyjížďky v pohodě vrátil, a po večeři se s královnou odebral na lože.

Za pár týdnů matka onemocněla. Byla to tatáž choroba, ze které ji otec před pětadvaceti lety vyléčil. Byla by dávno mrtvá, kdyby tehdy nepřišel a nepoužil magii. Ale tento nástroj teď nebyl dostupný a matčina vitalita se vytrácela den za dnem. Nejdřív přestala mluvit, pak ztratila sluch. Ruce a nohy jí ochably, až nemohla vstát z postele. Spala celé dny a probouzela se jen na chvíli. Sledovala syny uslzenýma očima, v marné snaze sdělit jim poslední instrukce.

A špatné události se dál valily jedna přes druhou. Na Druhého říšského maršála spadl uvolněný železný lustr. Vévodu Lena, nejchytřejšího člena z Poradního sboru, uštkla bahenní zmije. Došlo k tomu daleko od mokřadů, tam, kde na hada běžně nenarazíš. Dalšího solidního poradce přejel valník vrchovatě naložený cihlami.

Přátelé Tederikovi radili, aby s korunovací nečekal, až královna zemře, protože země je za současných okolností příliš zranitelná. Odmítal to, a dál matku zastupoval jako regent. Byl přesvědčený, že kdyby ty návrhy přijal, dal by tím najevo smíření s tím, že matka skutečně zemře.

Udělal chybu. Zatímco se on a bratři drželi nadějí, že se otec vrátí a všechno napraví, chopil se příležitosti manžel matčiny sestry, vladař nepříliš významného hornatého království. Teď, když bylo po všem, se zdálo, že strýcovy plány by dokázalo prohlédnout každé malé děcko.

V létě dorazil do Glenesie vyslanec, jehož důvěryhodnost zaštiťovala příslušnost k Feustonově církvi. Přinesl královně dopis, v kterém Kall jako panovník sousední říše, žádal švagrovou o vojenskou pomoc proti vzbouřeným horalům. Protože matka tou dobou dávno nebyla schopna říct jediné slovo, přijal posla Tederik.

Rozhodl se strýci vyhovět, a poslal mu tisícovku mužů pod vedením Třetího maršála Berela. Hranice Kallesie ležely pouhých deset dní jízdy od glenesijské metropole. Většinu Kallova území zabíral nepřístupný hornatý terén, provrtaný štolami, v kterých kopáči těžili vzácné kovy. Tederik předpokládal, že si glenesijští se

vzbouřenci snadno poradí, nanejvýše si v obtížném terénu procvičí bojové schopnosti.

V Soofově průsmyku na glenesijské vojsko místo prostých horalů číhala skvěle vycvičená a vyzbrojená jednotka cizích žoldáků. Nadělali z Berela a jeho důstojníků sekanou a zbytek armády vzali do zajetí. A co hůř, zvědové Tederikovi donesli, že hrdlořezy nenajal nikdo jiný než kallesijský král. Tederik tomu zpočátku odmítl uvěřit. Strýček Kall? Chlápek, o kterém otec pobaveně prohlašoval, že je jenom o málo chytřejší než kroupové jelito a kterému Danny pro jeho extrémní zaujetí dobýváním vzácných nerostů posměšně přezdíval Horský skřet.

Zpětně se ukázalo, že šikulka Kall začal najímat ty cizí vojáky okamžitě poté, co otec zmizel. A určitě měl prsty i v té sérii nehod v nejvyšších glenesijských vojenských a aristokratických kruzích. Preventivně odklidil z cesty nejsilnější hráče. Potom teprve zosnoval ten podraz v průsmyku. V pasti zařvali další schopní vojenští velitelé. A kdyby máti neležela na smrtelné posteli, byl by mezi nimi i Dannavion.

Přišli o tisíc mužů a Kallovo námezdní vojsko začalo sestupovat z hor. Bylo nutné zabijáky zarazit předtím, než vtrhnou do nížin, a než zamíří k hlavnímu městu. Glenesijská armáda měla stále solidní početní převahu, ale chyběly velící kádry. Jediný, kdo měl dostatek schopností, byl Dannavion. Tederik se ani nesnažil ho zastavit. Bratr se postavil do čela třítisícové armády, a vyrazil dobyvatelům naproti. Sešikoval své pluky v nivě řeky Mumravy a čekal.

A tehdy zlotřilý strýc porušil všechna světská a církevní pravidla o slušném vedení války. Prolomil posvátné úmluvy o nakládání s válečnými zajatci. Jeho žoldáci přímo pod namířené hlavně glenesijských děl nahnali neozbrojené a vyhladovělé zajatce ze Soofova průsmyku. Nastal zmatek. Dannyho vojáci přirozeně odmítali zmasakrovat své bezbranné spolubojovníky. Byli šokovaní a rozptýlení, zatímco na ně Kallovy jednotky začaly útočit ze stran. Velitel se musel rozhodovat mezi absolutním masakrem svých vlastních lidí a mezi bezpodmínečnou kapitulací. Domů se Danny vracel potupně, jako Kallův zajatec a nenáviděl se za to.

Pád hlavního města zařídili kolaboranti z řad Feustonovy církve. Snadno přesvědčili mistry řemeslných cechů, že jedině Kallova vláda udrží stabilitu a blahobyt. Odkazovali se na nebývalé zvěsti, které postup Kallovy armády provázely. Proslýchalo se, že cizí ozbrojenci postupují proti civilnímu obyvatelstvu nezvykle mírně. Nevypalují vesnice, nekradou dobytek, nenapadají ženy, ba ani neničí pole. Spíše než jako dobyvatelé, se prý chovají jako osvoboditelé. Kall ani nemusel začít s popravami zajatců před hradbami, protože glenesijští měšťané mu sami otevřeli brány.

Poslední metou byl královský palác, kde Kall okázale přijal kapitulaci pěti mužů královniny osobní gardy a popravil patnáct zbývajících, kteří se vzdát odmítli, načež se za asistence přičinlivých pánů z Poradního sboru nechal jmenovat regentem.

Během několika dní regent zcela ovládl poměry v hlavním městě, zatímco Tederik a Endy to bezmocní a vzteklí sledovali od matčina

úmrtního lože. Jedinou dobrou věcí na tom všem bylo, že královna tou dobou dávno nevnímala, co se kolem ní děje.

Od pánů z Poradního sboru se jim dostalo ponaučení, že by měli být vděční za to, jak laskavě s nimi strýc nakládá. Popravdě si oba bratři oddechli, když Kall propustil ze zajetí Dannyho, aby se mohl společně s nimi rozloučit s matkou. Ale když bratra přivedli, stále ještě v otrhané a začouzené uniformě, byla matka už mrtvá. Tederik si nikdy nedokázal představit, že bude stát nad jejím vyhublým tělem se suchýma pálícíma očima, a nebude schopný ani plakat.

Byl tak naštvaný. Na sebe.

Ignoroval všechny varovné příznaky. Nedbal na rady přátel, kteří později padli v Soofově průsmyku, protože mu připadalo nízké starat se o politiku, když matka umírá. Teď se za svou hloupost nenáviděl.

Zatímco služebné v ložnici rodičů balily matčino tělo do pruhů plátna, napuštěných hořlavými silicemi, pronesl Kall z terasy na nádvoří řeč ke shromážděným lidem. A bratři to otevřenými okny z matčiny pracovny dobře slyšeli.

Vaše milovaná panovnice a matka Glenesie, Jezenika Aurea, právě opustila svět živých, hlásal Kall k národu. *Vy, její osiřelí poddaní, na ni budete s vděčností vzpomínat. Svatí otcové Církve Proroka Feustona se budou modlit za její ušlechtilou duši. Smutek ze ztráty vaší Velké matky ale nesmí zabránit dobré víře v budoucí vývoj Glenesie. Přiznejme si, že během posledního roku se tato říše nacházela v rozkladu, nejen v důsledku královnina ochoření, ale i vlivem potupného útěku jejího exotického manžela. Synové z tohoto svazku jsou příliš mladí a nezkušení, než aby správně vyhodnotili záležitosti vnitřní a vnější politiky této země.*

A musíme si přiznat, že tato země je rozvrácená nečistými démonickými silami, které se sem vloudily z cizích temných světů, a které má předchůdkyně jistě ne úmyslně, nechala zlovolně působit na duše bezbranných poddaných. Proto jsem zde já, manžel královniny milované mladší sestry Havileny, abych vyvedl tuto zemi z nejistoty k pokoji a prosperitě. Z hříchu a pokušení k čistotě a osvícení. Jsem zde, abych se o vás postaral a také to udělám.

Kall hovořil tak jímavě, a přesvědčivě, že se rozplakali nejen palácoví sloužící, ale i otrlí úředníci z daňového úřadu. Následně novopečený regent uděloval nové důstojnické hodnosti a přijímal sliby věrnosti od šestice připosraných pánů z Poradního sboru. Pak nechal venku rozestavit stoly a přinést truchlícím pozůstalým pečené maso a koláče.

Královnino tělo ještě ani nevychladlo, a Kall už rozléval víno. A všem, kdo byli ochotní naslouchat, donekonečna opakoval, že pouze chrání zájmy své drahé zesnulé švagrové, protože její manžel – ten přivandrovalec odnikud – ji sprostě opustil, jakmile se na jejím vzhledu začala projevovat ta hrozná nemoc. Bez uzardění prohlásil, že princové, které drahá Jezenika cizákovi porodila, jsou bez pochyby hodní mladí muži, ale v žádném případě nejsou připraveni snášet tíži koruny.

Prvorozený Tederik, ač slušně vychovaný, je nepříliš bystrého ducha. Důkazem je snůška nesmyslných rozhodnutí, která učinil v poslední době. Druhorozený Dannavion je divoký a neuctivý vůči autoritám. Jako velitel je neschopný, o čemž svědčí prohra u řeky Mumravy. A nejmladší Endemon? Změkčilý snílek, co se věnuje nebezpečným obskurním vědám,

které se nelíbí církvi. Ale já syny mé švagrové neopustím. Pomohu s nápravou jejich nedostatků, aby se stali ozdobou říše, jak se sluší na pravnuky Velkého Bireka z Glenesie.

Sklízel potlesk a pochvalné výkřiky. Ukázalo se, že jak pánové z Poradního sboru, tak „nestranní" vyjednavači Feustonovy církve, odjakživa věděli, že právě Kallova správa bude pro říši tou nejlepší volbou.

***

Na posvátném pahorku se zatím ochladilo a vítr zesílil. Tederik tiše sledoval, jak matčiny ostatky stravuje oheň. Lámal si hlavu nad tím, jestli v běhu příčin a následků vůbec existovala nějaká křižovatka, na které, v případě, že by změnil směr, se mohl té kaskádě sraček vyhnout. Dospěl k závěru, že největší chybu udělal hned v ten den, co otec zmizel, protože odmítl připustit, že se jejich život nevratně mění. Teď je matka mrtvá, a otec s nejvyšší pravděpodobností taky.

Tederik popravdě čekal, že mu bratři jejich současnou mizérii vytmaví, protože jindy by na něm nenechali nit suchou. On byl nejstarší, on měl mít nejvíce rozumu. Teď se ale všichni musí dohodnout, co dál.

„Myslím, že bychom se neměli rozdělovat," řekl pochmurně. „Aspoň já nebudu utíkat jako zločinec, když jsem žádný zločin nespáchal."

„A co tu chceš dělat, Riku?" obořil se na Tederika Danny. „Leštit Kallovi boty?"

„Hledat cestu k nápravě," ušklíbnul se tázaný. „Nevěřím, že je náš talent úplně pryč. Nic v Metaprostoru se neztrácí. Je jenom věčný koloběh proměn. Jestli tu zůstaneme a budeme si navzájem krýt záda…"

Endy se prudce narovnal. „Jsi připravený se dívat, jak sluhové církve pálí otcovy knihy? Protože přesně na to dojde!"

Na Tederikovu tvář dopadly první dešťové kapky. Pokrčil rameny. „Zničí jenom ty veřejně dostupné. Do tátovy laboratoře se nedostanou, když jim neukážeme, kde je." Teď teprve pochopil plnou váhu toho, co jim otec všechny ty roky neustále připomínal. *Přístup do laboratoře musí zůstat tajný stůj co stůj.* Hanoden nikdy nedovolil, aby do jeho pracovny vstoupil kdokoliv jiný kromě nich tří a matky. Tederik tam zašel naposledy na jaře, když to s mámou začalo jít z kopce. Znovu hledal nějaké vodítko v knihách, ale neuspěl.

„Byl jsem tam předevčírem," zachraptěl Endy. Otřásl se a přitáhl si kabát, příliš tenký na takové počasí, pevněji k tělu. Déšť houstl. „Znovu jsem zkoušel otevřít trezor. Marně."

Měl na mysli schránku, ve které otec ukrýval dokumenty spjaté s jeho starou identitou. Mluvil o nich jako o třaskavině a nikdy nikomu nedovolil se do nich podívat. Říkal, že je můžou použít jedině kdyby bylo nejhůř. Ale zámek byl zabezpečený magickou kletbou a stěny boxu byly vyztuženy kreponem. A protože otevírací kletbu otec uložil do svého deníku, jehož zašifrované zápisy nešlo přečíst bez přispění magie, zůstávaly taje trezoru nedostupné.

Endemon se chrchlavě rozkašlal. „Ruply mi nervy," vypravil ze sebe. „Jedno translační zrcadlo jsem rozbil. Měl jsem sbalit aspoň nějaké zlato. Budeme ho potřebovat."

Uhlíky na žárovišti zasyčely pod sílícími proudy vody.

Danny zaklel a vstal. Přešel k hromadě přichystaných kamenů, jeden zvedl a nesl ho k hranici. Svíral ho oběma rukama, protože byl těžký. S tupým žuchnutím hrubě tesaný kvádr spustil na zuhelnatělé ostatky a hned se vydal pro další. Tederik a Endy se k němu přidali. V hustém studeném dešti nosili a skládali kamení. Plahočili se smutní, zuřiví, prochladlí a hladoví. Tederik se utěšoval vědomím, že to fyzické, co z jejich máti zbylo, není nic jiného než odložený kabát. Protože, jak se píše v tátových knihách, které Feustonova církev tolik odsuzuje, nic ve vesmíru se neztrácí, jsou jen energie, které se neustále proměňují.

Trvalo to dlouho a bylo po dešti, když skončili. Výsledek jejich úsilí vypadal hůře, než se dalo čekat, protože se mezitím úplně setmělo, a poslední kameny rovnali poslepu.

Tmu kolem posvátného pahorku ozářila světla luceren. A bylo jich tam mnohem více, než kolik bylo těch církevních vojáků, co vartovali pod jirijany. Takže se Kall pojistil.

„Ti zasraní šmíráci nás obklíčili," zavrčel Danny, když si světlonošů všiml.

„Vypadá to, že dnešní útěk se odkládá," zaskřehotal zmoženě Endy, a v jeho hlase se zatřepotala úleva.

„Bude lepší se s nimi nedohadovat," zabručel Tederik. Nelíbilo se mu, jak často Endemon pokašlává. „Ať si myslí, že jsme tu šaškárnu přijali. Jsme zmožení žalem a naprosto neschopní."

„To s tím žalem je pravda," zasyčel sžíravě Danny.

Endemon se zajíkavě uchechtl. „Nezapomeň na vztek."

***

Cestu do města Tederik vnímal jako zlou noční můru. Církevní a Kallovi vojáci je obklopili. Všichni byli cítit čemeřicovým kuřidlem, které neutralizuje magii. Zabírá sice jenom proti nižším démonům a slabším drakům, ale i tak to působilo směšně, protože magie v Glenesii už půl roku nefungovala.

Nějaký prelát bratrům dojemným tónem přetlumočil regentovy pokyny – cosi o podpoře a ochraně a otevřené náruči. Byli tak starostliví. Přivedli koně, které bratři předtím zanechali na úpatí návrší. Zbraně, které si tam odložili, aby neuráželi důstojnost posvátného místa, kamsi záhadně zmizely. Následovala cesta úvozem mezi poli a pak podél řeky k mostu a dál až k městské bráně. Každý krok pod dohledem. Nebylo možné vyklouznout ani koňmo ani pěšky.

Navzdory pokročilé noční hodině bylo v ulicích Glenu živo. Největší rámus se nesl od královského paláce. Hned na Předním nádvoří bratři nechali koně štolbům. Ignorovali vzkazy, že jsou očekáváni u regenta, minuli dvoranu pro veřejnost i široké schodiště k Poradnímu sálu. Použili nenápadné soukromé schodiště vedoucí do

nejvyššího podlaží, kde byly pokoje členů rodiny. Hnali se jako zběsilí. Sice o tom mezi sebou nemluvili, ale všichni měli potřebu se ujistit, že se tam Kall ještě neubytoval. Ne že by čekali, že se nutně rozvalí do matčiny smrtelné postele, ale mohl by zabrat jakýkoliv jiný pokoj na soukromém podlaží, a stejně by jim to připadalo neúnosné.

Všechny prostory nahoře byly studené a tmavé. Kdysi tak pohodlné prostředí rodinného salonu, kam se sbíhaly všechny chodby z ložnic, knihoven, čítáren, pracoven a kabinetů, působilo nevlídně a cize. Nikde nikdo.

„Kde všichni jsou?“ zahudroval Danny.

„Je to tu tak… prázdné,“ zachraptěl Endy.

Co Tederik pamatoval, vždycky je v salonech a předpokojích někdo vítal. Pánové z Poradního sboru, a ještě častěji jejich manželky, důstojníci královské gardy, vojáci z otcova generálního štábu, úředníci a úřednice z královské kanceláře, jídlonoši a číšníci, komorné a komorníci, vzdálení příbuzní a známí známých, co nutně potřebovali soukromou audienci, lidé z univerzity, chovatelé včel, správci vzdálených nemovitostí… Ani v noci to nebývalo úplně opuštěné, natož ve dne. Bývalo otravné pasírovat se přes ty davy pokaždé, když se jeden chtěl dostat do svých pokojů. Než otec zmizel, Tederik plánoval, že se přestěhuje do Oválné věže nebo do podkroví sídla Admirality. Ostatně Dannavion to dávno vyřešil po svém, když častěji než v paláci, přespával v jisté hospodě ve městě, což nepokrytě zdůvodňoval tím, že přece potřebuje zázemí, kam by si mohl vodit herečky a operní pěvkyně.

Mlčky zaplul do své pracovny, a ihned na něj zaútočily zvuky pronikající do pokoje pootevřeným oknem z Centrálního nádvoří. Bubínky a flétny, smích a cinkání nádobí. Stáhl ze sebe vodou nasáklý kabát a nechal ho dopadnout na dřevěnou podlahu. V krbu se navzdory pokročilému podzimnímu období netopilo. A byla by tam úplná tma, kdyby dovnitř nepronikaly odlesky ohňů, co osvětlovaly veselici tam dole. Bodejť by někdo měl čas přikládat do kamen. Ta divoká bezostyšnost ctihodných glenesijských občanů ho přinutila zatnout zuby, udělat deset těžkých kroků, a s třísknutím okno zavřít.

Z chodby zaslechl rachot a nadávky. Do apartmá vpadl Danny se zapálenou lampou. „Taková sprosťárna!“ zasyčel a třískl pěstí do dřevěného ostění. „Že tohle Kall vymyslel, to mě ani nepřekvapuje. Ale že se toho budou všichni tak ochotně účastnit? Pro Spící bohy, proč? Královna v poledne zemřela. Proč jí nedají aspoň ty povinné Tři dny ticha, jak se patří? To nemají špetku vkusu? Aspoň trochu úcty?“

Tederik se nevesele zasmál a vydal se do své ložnice, cestou si rozepínal mokrou košili. „Bereš to moc osobně,“ zabručel. „Mrtvá královna jim život ani neusnadní ani je neohrozí. Nový regent může obojí. Chudáci slaví, že přežili dnešní den a že si zadarmo nacpou břicha. Střední stavy tam jsou na výzvědách, aby věděli, co dělat, koho vychvalovat a koho naopak zatracovat, aby nového pána nenaštvali. A dámy a pánové z aristokratických kruhů potřebují ukázat, že jsou připravení sloužit, než je na vysokých postech předběhnou jiní.“

Danny se opřel o veřeje. Lampa v ruce se mu povážlivě kývala, div, že ji nerozbil. „Vlastně jsem se přišel podívat, jestli tu nemáš něco na podpal. Mrně se necítí dobře. Myslím, že má zimnici."

Posbírali dřevo, co zbylo u krbů v ostatních pokojích. Zatopili v Endemonově ložnici. Dali vařit vodu na čaj. Danny se vypravil do palácové kuchyně opatřit něco k jídlu, zatímco Tederik se konečně převlékl do suchého, načež se posadil k bratrově posteli. Endemon se třásl a hlasitě cvakal zuby. Nebyl úplně vzhůru, ale ani nespal. Jeho oči se pod napůl přivřenými víčky nebezpečně leskly, kůži měl studenou a vlhkou. Tederik posbíral kožešiny z otomanů v salonu, a přidal je na hromadu přikrývek, do kterých bratra zabalil Danny. Kde vůbec trčí, sakra? Jestli se kluk rychle nezahřeje, kouká z toho malér.

Oddechl si, když uslyšel kroky. „Máš bylinky a med?" houkl přes rameno s rukou na bratrově čele. „Mrně potřebuje čaj a to hned."

Příchozí si důrazně odkašlal.

Tederik se prudce otočil. Místo Dannaviona tam stál ten otravný prelát se zlatou trumpetou na klobouku, co řečnil u matčiny hranice. Říkalo se o něm, že zastává vysokou pozici v hierarchii Feustonovy církve. Vzhledem k tomu, že jejich Konvikt sídlí hluboko na jihu, v hlavním městě Tersonského církevního kondominia, bylo udivující, že se takové velké zvíře angažuje právě tady. V Glenesii to s učením proroka Feustona a s jeho vírou ve Spící bohy nikdy nepřeháněli. K misionářům, co od jihu přicházeli, se máti chovala vlídně, ale nijak nepodporovala stavbu nových modliteben. Tvrdila, že bohatě postačí ta jediná, kterou nechal v Glenu postavit pradědeček Birek, jako poděkování bohům za vítězství v bitvě u Křupanovy

chýše. Místní ji z čiré poťouchlosti nazývali Křupanova modlitebna, což bylo samo o sobě důkazem vlažné náboženské horlivosti. Tím glenesijští poněkud vybočovali z naladění okolních zemí na kontinentě, kde prorokovy svatostánky přibývaly závratným tempem úměrně s tím, jak se církev rozmáhala. Takový Kall býval s pánbíčkáři jedna ruka. Vždycky říkal, že přímluvy u Velkého Feustona mu při dobývání vzácných kovů přinášejí největší nálezy.

Rik se na preláta škaredě podíval a zavrčel: „Co tu chcete, eminence?“

„Zaslechl jsem, že mladému pánovi není dobře,“ zadeklamoval prelát. Hovořil s hlasitým zápalem jako na přednášce. Zamával tlustou knihou opásanou zlatými obručemi. „Přišel jsem chorému nabídnout útěchu z Písně písní našeho ctihodného proroka...“

Jeho další slova zanikla v Dannyho řevu.

„Okamžitě vypadni, ty smradlavá hyeno!“

Bratr se vřítil do pokoje, a odložil těžce naložený podnos na stůl. Konvičky se zakymácely, kameninové džbánky a talíře o sebe zazvonily. Danny chytil vetřelce za límec bělostného pláště, druhou rukou sevřel uzel jeho široké oranžové šerpy, a smýkl s ním do dveří na chodbu.

Tederik sledoval, jak zvěstovatel letí do temnoty, odkud se vzápětí ozvaly tříštivé rány, a kovové řinčení. Z toho se dalo snadno odvodit, že klerik narazil do zaskleného výklenku u schodiště, v kterém rodina schraňovala sbírku válečných helmic z Birekových dob.

Danny se ani nenamáhal otrapu zkontrolovat. Pečlivě a tiše dveře do chodby zavřel.

„Neměl bys ho rovnou dorazit?“ poznamenal ponuře Tederik, skloněný nad podnosem.

„Koho mají oběsit, ten se neutopí,“ prohodil sžíravě Danny. Přitočil se ke krbu, sundal pomocí kleští kotlík s vroucí vodou a nesl ho ke stolu.

Tederik do konvice naházel sušené byliny. Dal tam jenom to, co bezpečně poznal, což byly zašle žluté květy měsíčku, o kterém si pamatoval, že je snad na všechno. Teď ještě počkat, aby se to vylouhovalo. Ironií bylo, že v léčivých čajích se nejlépe vyznal právě Endemon, který byl teď v mrákotách.

Dannavion přiložil na oheň a šel se na maroda podívat. „Nechápu, že se tak rychle sesypal, když předtím zvládl kameny, cestu do města i to poslední schodiště,“ zahudroval.

„Nechtěl, aby ses mu pošklebovaI“ řekl kousavě Tederik. Endy jako nejmladší ze tří bratrů nechtěl být pozadu stůj co stůj.

Dannyho hezká tvář se provinile stáhla. „Muselo mu být blbě dávno před pohřbem. Trulant jeden pitomá.“

Napájeli maroda měsíčkovým čajem, vyměňovali propocené přikrývky. Kluk se konečně začínal potit, což jak oba starší bratři věděli, bylo jen dobře.

Když Endemon konečně klidně usnul, spořádali chleba se studeným uzeným masem, který Danny ukořistil v palácové spíži. Přiznal, že do kuchyně vůbec nedošel. Slyšel odtamtud příliš mnoho veselých hlasů, pro které neměl v dané chvíli dostatek pochopení. V chodbě narazil na lorda Kvana, pána z Poradního sboru, který se po dnešku stal jedním z Kallových poskoků. Kvan Dannymu vyčinil, že

se spolu s bratry ještě nedostavil na slyšení k regentovi, který na ně stále trpělivě čeká. Danny lorda rázně po vojensku informoval, že Endemon onemocněl, a oni nemají čas na klábosení. Pokračoval do spíže, a ještě byl na sebe pyšný, že toho chlapa nepraštil.

Na noc zůstali v Endemonově pokoji. Přikládali v krbu, vyměňovali přikrývky, prolévali kluka měsíčkovým čajem. Nemělo smysl mu vnucovat jídlo, byli rádi, že vůbec polyká. Noc přečkali uložení vedle maroda, každý z jedné strany postele. Leželi na přikrývkách, aby se Mrně v horečce neodkopalo. Zatímco Danny vycvičený z pole upadal do krátkého trhaného spánku, Tederik neusnul vůbec. Pod přivřenými víčky se mu míhaly výjevy z několika předešlých dní. Jako na kolovrátku. Nešly zastavit.

***

S prvními záblesky vycházejícího slunce se Danny vydal ukořistit další jídlo a dřevo, Tederik pomohl marodovi vyměnit propocenou košili a uvařil novou várku čaje. Zimnici vystřídaly horečka a suchý kašel. Endemon malátně ležel a podřimoval. Naštěstí se vzpamatoval natolik, že dokázal poradit s výběrem léků. Odvar z vrbové kůry, šalvějová tinktura, jitrocelové kapky. Všechny ty lahvičky měl vyrovnané na polici ve své šatně. Bratři se mu kvůli tomu často pošklebovali. Nechápali, proč experimentuje s pomalu fungujícími bylinkami, když magií může vyléčit téměř cokoliv a hned. Teď se Endemonova posedlost přírodními léčivy hodila. Tederik dělal první

poslední, aby nedal Mrněti najevo, jak moc se o něj bojí. Dobře věděl, že když se v horečce přidá dusivý kašel, lidé běžně umírají.

Navzdory předchozím katastrofám bral Endy svoje ochoření statečně. „Žádný strach," zachrčel poté, co spolykal hořký vrbový odvar. „Já už se postarám, abyste mě z toho vysekali."

Dannavion přišel nezvykle dobře naladěný. Přinesl okoralý bochník chleba, mísu míchaných vajec a plátky opečené slaniny, řka, že vejce i slaninu usmažil sám, protože kuchařky a kuchtíci se po včerejším oslavování pohybují rychlostí šneků, a navíc mají plno práce s přípravou snídaně pro skřeta Kalla a jeho církevní poskoky.

„Vy ani nevíte, holoubkové, jaký máte štěstí, že umím vařit!" holedbal se. Rozděloval jídlo na tři talíře, přičemž nepřestával překvapovat výčtem dalších dobrot, jejichž přípravě se naučil na Vojenské akademii. Službu v polní kuchyni dostával za trest, když byl drzý na důstojníky, což se dělo často. „Nemohli mě strčit do basy za každou blbou poznámku," vysvětloval vesele.

Bratrova nuceně roztomilá nálada vypadala podezřele. Tak se choval jen v případě, že potřeboval zamaskovat hodně velkou nepříjemnost.

Tederik si vyměnil pohled s Endemonem. Marod sípavě zachrčel a neznatelně kývnul, jako že si toho všiml taky. Jestli jsou až po krk ve sračkách, je lepší vědět přesně, oč jde.

„Koho jsi tam dole potkal, Danny?" zeptal se Tederik.

„S kým ses porval?" zaskřehotal Endy.

Dannavionův obličej se zatvrdil. Vstal z pelesti bratrovy postele, udělal tři kroky ke dveřím a tři zase zpět a rozhodil rukama. „Jasně, že

jsem někoho potkal. To je přece normální, že když jdete po baráku, sem tam na někoho natrefíte. Někteří ode mě utíkali, jako kdybych měl lepru, ale pár statečných nebo škodolibých, jak se to vezme, se se mnou zastavilo. Každý říkal něco jiného. Praská mi z toho hlava. Nejsem si jistý, co všechno z toho vyvodit."

„Tak se poděl," řekl skřípavě Tederik.

Dannavion si zajel rukama do rozvrkočených vlasů, na jejichž úpravě si jindy hodně zakládal, a s povzdechem sebou plácnul na židli. „Abych to shrnul," zamručel. „Panstvo včetně regenta ještě vyspává. Ne tak cizí vojáci a služebníci Feustonovy církve. Tsss," zasyčel skrze zuby. „Taková disciplína se jen tak nevidí. Střídají se na hlídkách jak v paláci, tak ve městě. A prorokovi zvěstovatelé? Čerství jak rybičky. Až se zdá, že nespali vůbec."

„Ale jenom proto by ses tolik nevztekal, že," konstatoval ponuře Tederik.

Danny ho obdařil zavilým pohledem. „Všichni, kdo pracovali přímo pro královnu nebo pro nás, jsou pryč. Kall je nahnal do komory se zapáleným čemeřicovým kořenem. Když si ověřil, že nikdo z nich není démon, poslal je na sever. Církevní a Kallovi vojáci ty lidi nakládali do vozů na dolním nádvoří. Odlifrovali je s minimem osobního majetku, a my si toho přes ten randál pod okny ani nevšimli. Poslední voje odjely před svítáním."

„No, aspoň že víme, co s nimi je," prohodil pragmaticky Tederik. „Bratránek Eddin je nudný jak bečka těsta, ale nesežere je."

„V Kallově výspě budou sloužit následníkovi," pokračoval hořce Danny, jako kdyby Tederika neslyšel. „Dokážete si představit, jak se

do té barabizny, které Kall vznešeně říká palác, všichni vejdou? Matčiny dvorní dámy, šéf kanceláře Pauven s rodinou, správce Protokolu, tvůj osobní tajemník Jewen, a tvůj sluha Berel," řekl Tederikovi. „Můj nepostradatelný pobočník Fenedion, tvůj komorník Cyben, a taky ten směšný vychovatel Seuven," řekl Endymu. „Oba stolníci, všechny komorné, dokonce i náš starý knihovník s veselými dcerkami," vypočítával dál. „A kromě lidí zmizelo dvanáct vozů naplněných nábytkem a uměleckými předměty."

„Předpokládám, že cestují pod bedlivým vojenským dozorem," podotkl Tederik.

„Přirozeně," zasyčel Danny. „Jinak si nedokážu představit, že by můj Fen odjel dobrovolně."

Tederik chápavě přikývl. Fenedion býval řadový voják, kterého Danny povýšil na poručíka. Říkával o něm, že je tak chytrý, že by z fleku mohl učit na univerzitě, a že je ho na obyčejného pucfleka škoda. Ale Fen všechny nabídky na povýšení odmítal. Tvrdil, že je přesně tam, kde chce být.

„Mně… Seuven… chybět… nebude," vypravil ze sebe mezi kašláním Endy. Jeho vychovatel byl angažován teprve předloni, když máti usoudila, že nejmladší syn potřebuje obrousit hrany a vypilovat dvorské mravy.

„Ty nemluv a radši se napij," houkl na maroda Danny.

Dál bratrům vyprávěl, jak ho cestou do kuchyně zastavili dva cizí vojáci, aby zkontrolovali, jestli u sebe nemá zbraně. Pak se mu pověsili na paty a celou dobu, co byl v kuchyni, mu funěli za krk.

„Rozbíjel jsem vejce na pánev a musel jsem poslouchat jejich stupidní poznámky o tom, že lepší je být dobrý kuchař než mizerný generál. Byl bych jim rozbil ty jejich nafrněný tlamy, ale musel jsem myslet na tebe," ukázal na Endyho.

„Tak promiň, že žiju," zaškaredil se oslovený. „Zatím."

„Kdybych mohl jednat jenom za sebe…" zasyčel Danny.

„Ale to naštěstí nemůžeš," uťal jeho výlev Tederik.

Z chodby zaduněla mnohočetná ozvěna rytmických kroků.

Danny zaklel a sáhl pod postel, kam si večer ukryl dvě dýky a meč. Jednu dýku Tederikovi podal, druhou si vsunul do rukávu. „To bude eskorta," poznamenal. „Kvan včera vyhrožoval, že když se k regentovi nedostavíme dobrovolně, nechá nás předvést."

Tederik vstal a zavrčel: „Nemůže čekat, že tu Endyho necháme bez pomoci."

„To jsem tomu blbovi řekl taky, ale…"

Dveře se otevřely, do pokoje napochodovala pětice bývalých královniných gardistů. Byli to ti samí, kteří včera odpřisáhli věrnost regentovi a tím si zachránili krky. Prostorná ložnice vypadala rázem jako špeluňka. Tederika bodlo u srdce, když mezi příchozími poznal Dannyho kamaráda z akademie, Laurena. Nedávno mu při porodu zemřela žena. Čerstvý vdovec s dvojčaty si nemohl dovolit čestně zemřít, protože děti by zůstaly bez podpory. Tederik mu neměl za zlé, že změnil pána. Ale věděl, že Danny takto neuvažuje.

„Co pro vás můžeme udělat, pánové?" otázal se přiměřeně nevlídně, ale pořád dostatečně slušně s vědomím, že kdyby nechal mluvit Dannyho, koukala by z toho rvačka.

Vojáci se rozestoupili ke stěnám. V oblaku čemeřicové vůně vešel Kall.

Měl na sobě slavnostní temně modrou uniformu Prvního maršála Glenesie, ušitou ze vzácného sukna z pavoučí příze, s černými axionity na ramenou, a s černou stříbřitě protkávanou šerpou. Takovou nosíval otec. Že by to byla ona? Visívala ve skříni v sídle Admirality. Aby si Kall mohl ty hadry na sebe vzít, stačilo angažovat šikovného krejčího, který by zakrátil rukávy a nohavice. Otec byl o půl druhé hlavy vyšší než Kall, přičemž ani Kall nebyl žádný zakrslík. Objemem hrudníku a šířkou ramen se ti dva zase tolik nelišili. Otec měl pevnou postavu těžkého atleta, zatímco strýček byl podsaditý a oplácaný. Hanoden byl snědý, tmavovlasý, s očima barvy medového jantaru, zatímco Kallova kůže připomínala smetanu, oči měl modré a vlasy plavé. Proslýchalo se, že zamlada, než přibral, býval strýc krasavec. Dokonce se mu říkalo *Kall Nejvíce Nádherný*. Prý si na své kráse velice zakládal, a dlouho odmítal připustit, že tloustne a stárne. Zatímco otcův věk díky cizozemskému původu nebylo možné odhadnout, oplácaný strýček Kall s řídnoucími vlasy vypadal tak akorát na svých padesát, ba na víc.

Tederik si o sobě rád myslíval, že je tolerance sama. Ale sledování toho skřeta, jak se naparuje v otcově uniformě, ho podněcovalo rozdávat rány. Dannavion, opřený o krbové ostění, podrážděně zafuněl, čímž vyjadřoval totéž. Tederik se na bratra přísně podíval, jakože není čas na malichernosti.

Jejich pozornost vzápětí zaujal chlápek, který šel Kallovi v patách. Tentýž prelát, kterého včera Danny tak nevybíravě vyhodil. Hlavu měl ovázanou oranžovým obvazem, přesto se vlídně usmíval.

Zato strýček se tvářil jak bouřkový mrak. Přešel k nohám postele, aby si Endemona prohlédl. „Včera jsem čekal až do půlnoci," zamručel. „Chtěl jsem vám oznámit, co od vás v budoucnu očekávám." Ukázal na Endemona prstem. „Ale jak vidno, ty jsi skutečně chorý, můj hochu."

Endy si odkašlal, a vysoukal se do polosedu. „Nejsem tvým hochem, strýčku," vypravil se sebe. Opřel se o polštáře, které mu Tederik pohotově vsunul pod záda, a nepřátelsky na Kalla zíral.

Ten se pod tíhou Endyho pohledu křečovitě usmál. „Nejsi plnoletý, Endemone. Jako regent jsem tvým poručníkem, takže mým chlapcem jsi. Ale kdo by se přel o slovíčka, že. Budeš dělat, co ti přikážu, protože vím, co je pro tebe nejlepší."

Endy chtěl něco odpovědět, ale místo toho se rozkašlal.

„O jakých očekáváních s námi chceš mluvit, strýče?" otázal se bezvýrazně Tederik.

„O mnohých," odsekl Kall. „Ale nejdříve probereme ten včerejší incident. Velice mě pobouřilo vaše nehorázné jednání se zvěstovatelem Karafem."

Tederik sledoval, jak prelát strýci úslužně přistrkuje židli. Regent na ni usedl, obřadně chlapovi poděkoval, načež se plně obořil na synovce. „Co vás to u všech Spících napadlo? Byl jsem připravený vás tvrdě potrestat, protože takovou zvůli vůči vrcholnému představiteli církve si prostě nemůžete dovolit. Vysoce urození mužové by měli

stran přístupu ke služebníkům církve jít prostému lidu příkladem. Ale jeho excelence Třetí zvěstovatel Karaf se za vás přimluvil. Přece jen jste mladí a horkokrevní, a včera jste ztratili matku. Pro tentokrát vyváznete bez trestu. Ale je to naposledy."

„Poníženě děkujeme, strýčku," zasyčel zarputile Dannavion a udělal dva kroky Kallovi vstříc. Tvářil se tak nenávistně, že o poníženosti nemohla být ani řeč.

Gardisté přistoupili těsněji ke Kallovi a pro jistotu povytáhli meče.

Ale Danny na to nebral ohled. Rozpřáhl ruce, jako kdyby chtěl strýčka obejmout, široce se zazubil a zahalekal: „Vždyť my se tu přímo zalykáme vděkem, že jsi nás, aspoň prozatím, nechal naživu, drahý strýče! Pokud nahlédneme do historie, tak jiní potomci panovníků anektovaných říší takové štěstí neměli! Ty jsi totiž mnohem ušlechtilejší než dávní uchvatitelé! Nejsi jako Brigius z Tersonu, který dal sirotky staršího bratra utopit v sudu s dešťovou vodou jako koťata. Vůbec se nepodobáš Fusemu z Fády, který prodal našeho pradědečka Bireka, sotva šestileté pachole, sečivanským otrokářům…"

Kall semkl rty do tenké čárky a vstal. Měřil si Dannyho s takovým despektem, jako kdyby mu bral míru na rakev.

„Jeho Veličenstvo Kall z Kallesie," vstoupil do Dannyho projevu smířlivě prelát, „řídí své kroky v souladu s učením Proroka Feustona. Nikdy by nešel proti krví spřízněným příbuzným, protože takové jednání prorok nepodporuje."

Tederik horečnatě přemýšlel, co bude lepší. Má Dannyho zastavit a riskovat, že natruc ještě přitvrdí? Nebo ho má nechat mluvit až do konce s rizikem, že řekne něco natolik urážlivého, co Kalla přinutí ho

exemplárně potrestat? Danny byl nesmírně okouzlující řečník. I teď, jakkoliv byl plný vzteku, dokázal získat a udržet pozornost všech zúčastněných. Tederik vážně nevěděl, jak se rozhodnout.

Danny si blahosklonně založil paže na prsou a souhlasně se na preláta usmál. „Díky za ty dobré zprávy, ó zvěstovateli!“ Potom se znovu, k Tederikově hrůze, zaměřil na Kalla: „Sláva nám, že jsi první mezi spravedlivými, strýčku. Nejsi uzurpátor, který by mlsně pokukoval po koruně manželčiny mrtvé sestry. Jsi náš zachránce! A současně i moudrý učitel! Dal jsi nám výchovnou lekci v Soofově průsmyku, abychom si zapamatovali, že nemáme věřit žadatelům o pomoc, kteří přicházejí na základě spojeneckých smluv. A co teprve ta bitva v Mumravské nivě, kdy jsi nám vehnal do rány bezbranné, hladové a vyčerpané zajatce! Tam jsi nám zase předvedl, jak neefektivní je dodržovat válečné úmluvy, že ano?“

Kallovy rty se zlověstně zkřivily. Podíval se na preláta a ukázal na Dannyho. „Vidíte ho, excelence? Rádoby major Dannavion Aurea právě předvedl svou nezralost. Každý průměrně schopný vojenský velitel, by na jeho místě pochopil, že to v průsmyku bylo politováníhodné nedorozumění. A jen rozmazlené děcko by si prosté předání válečných zajatců vyložilo jako útok. A tento můj synovec, místo aby přiznal pomýlenost, kope kolem sebe. To mě nutí přehodnotit velkorysost, se kterou jsem chtěl k potomkům mé zesnulé švagrové přistupovat.“

Dannavion zvážněl. „Přesně to jsem čekal,“ procedil skrze zuby a potom se pomalu… uklonil. Uklonil?

Tederik absolutně nechápal, co to má znamenat, protože takové jednání odporovalo bratrově povaze. Když mu došlo, k čemu se schyluje, bylo pozdě, protože se všechno dělo příliš rychle.

Do té doby nikdo včetně gardistů pořádně nezaznamenal, že během rozhovoru se Danny ke Kallovi nenápadně stále více přibližoval, až byl téměř na dosah. Takže se uklonil. A potom, jak se z úklony vracel a narovnával záda, vytáhl z rukávu dýku, a tak rychle, že se to nedalo pořádně postřehnout, zaútočil.

Zacílil na Kallův hrudník. Nebylo možné ho zadržet, stejně jako nebylo možné, aby se netrefil. Ačkoliv s takovým postupem Tederik zásadně nesouhlasil, protože byl příliš nedomyšlený, samozřejmě Dannymu přál, aby s atentátem uspěl.

Ale místo aby dýka zajela mezi žebra, kovově zaskřípala, jak narazila na pancíř, který měl Kall upevněný pod ukradenou maršálskou uniformou. Dýka neškodně sklouzla po ocelovém plátu. Oba muži se pod náporem Dannyho výpadu skáceli k zemi a smetli s sebou i dvojici nejblíže stojících gardistů.

Kácel se nábytek, řinčely střepy. Kdosi zařval, Endemon se dávivě rozkašlal.

Čtyři muži se ocitli na nepřehledné hromadě. Tři dosud použitelní gardisté se snažili jednak vytáhnout ze strkanice regenta, jednak zneškodnit Dannyho. V té chvíli zasáhl i Tederik, když nejdřív jednoho, a pak i druhého gardistu pěstí srazil k zemi. Potom se sám poroučel k podlaze poté, co mu poslední gardista podrazil nohy.

Výkřiky, supění, tupé nárazy, tříškot. Tederik se snažil vyškrábat na nohy, zatímco Danny se po neúspěchu s dýkou rozhodl strýce uškrtit.

Bylo by se mu to ve všeobecném zmatku i podařilo, kdyby ho zvěstovatel Karaf nevzal po hlavě těžkým keramickým džbánem. Dany zachrčel a odpadl. Vzápětí do zvěstovatelova zátylku narazila těžká kožená bota, kterou po něm ze svého hnízda v posteli hodil Endemon. Prelát vykřikl a zapotácel se. Ale ukázalo se, že má tuhý kořínek. Místo, aby se dal botou skolit, jen zachrčel a chytil se za hlavu. Potom ale zpevnil postoj, sehnul se ke Kallovi, a pomohl mu vstát.

To už se gardisté dávali dohromady. S obnaženými meči obestoupili Tederika i bezvládného Dannaviona. Endemon téměř nepřetržitě kašlal, až to vypadalo, že se dusí. Potřeboval by teplý obklad na hrudník. Ale kdo mu ho dá, když budou Danny s Tederikem mrtví? Tederik měl na Dannyho vztek. Protože se ten blbec nedokázal ovládnout, zůstane v tom jejich malý brácha sám.

Tederikovi se nechtělo umírat, když tu bylo tolik věcí k řešení. Ležel na zádech, a na krk mu tlačily hned tři čepele. Čtvrtý voják právě svazoval omráčeného Dannaviona. Pátý, a byl to právě vdovec Lauren, zasahoval u Endemonovy postele. Rika napadlo, že vojáci reagují nezvykle těžkopádně a rozpačitě. Měli tasit mnohem dříve. Byli vycvičení předvídat ohrožení. Uměli rozsekat kohokoliv, kdo by královnu napadl dříve, než by ohrožení zaznamenal nezúčastněný pozorovatel. Jejich loajalita sice od včerejška patřila Kallovi, ale zřejmě pro ně bylo těžké jen tak z fleku zamordovat syny někdejší velitelky.

To by naznačovalo, že Kallova pozice není tak neotřesitelná, jak se tu snaží deklarovat. S tím by se snad dalo pracovat.

„Všichni jste to viděli!“ zasípal Kall. „Ten zmetek mě chtěl zavraždit! A ten druhý mu pomáhal! Popravte je! Oba! Hned!“

„Neposlouchejte ho!“ vyjekl sípavě Endemon. „To… on… je křivopřísežník… a vrah!“

„Když nás zabiješ,“ řekl Kallovi roztřeseným tónem Tederik, „ztratíš kredit na mezinárodním poli.“ Špičky mečů se mu těžce opíraly o krk, každé slovo bolelo. „Nikdo ze sousedních monarchů s tebou nesedne k jednomu stolu. A to není nic, proti tomu, co rozpoutá náš otec, až se vrátí.“ Ne že by v otcův návrat věřil, ale v nouzi každá hrozba dobrá.

Zbraně v rukách gardistů se viditelně zachvěly. Vzduch vibroval napětím.

„Ten arogantní náfuka, se už nevrátí. Za to ti ručím,“ usmál se prohnaně Kall. Obrátil se na vojáky a zařval: „A vy, dělejte, co přikazuji!“

Ale gardisté stále váhali.

Regent s nadávkou přiskočil k Laurenovi, který krotil zmítajícího se a napůl přidušeného Endemona. Natáhl ruku v gestu, aby mu voják předal svou zbraň. Jenže gardista s kamenným výrazem zavrtěl hlavou a řekl: „Nemám volné ruce, sire.“

Kall kývnul na vojáka, který Dannyho svázal, a poté u něj zůstal klečet. „Okamžitě toho úkladného vraha popravte, seržante!“ vřískl.

Tederik z polohy na zádech stočil pohled směrem k Dannymu. Bratr ležel svázaný, nehybný a tichý. Krev vytékající z rány na hlavě

barvila jeho světlé vlasy. Možná právě umírá. Tederikův hrudník se bolestivě sevřel. Samozřejmě i tohoto gardistu znal. Nepamatoval si jeho jméno, protože mu všichni říkali Flám podle toho, jak nezřízeně pil a smilnil. Pocházel odněkud z pobřeží, kde měl panství i rodinu. V gardě prý sloužil hlavně proto, že se doma nudil, ale ve skutečnosti ho žena vyhnala, protože jeho neřesti odmítala snášet. Flám nebyl žádný beránek. A že se zaprodal Kallovi, mu cti rozhodně nepřidalo, ale Rik to s ním stejně zkusí: „Zabíjet chlapa v bezvědomí?“ zachrčel na něj. „Takový rozkaz vykoná jenom sketa!“

„Jestli mě neposlechnete, skončíte na šibenici!“ vyhrožoval Kall. Jeho hlas kolísavě vystoupal do směšných výšek.

„A jestli ho poslechnete, skončíte tam tím tuplem,“ vypravil ze sebe Rik.

Zatímco se chudák Flám rozhodoval, čí rozkazy bude výhodnější poslechnout, Tederik horečnatě odhadoval další Kallovy kroky. Regentovi přece musí každou chvíli dojít, že popravou potomstva zesnulé královny v cizině respekt nezíská. Už i ten způsob, jakým Glenesii anektoval, byl nevkusný a on to jistě věděl. Teď udělil příkaz k popravě, který se gardisté neodvážili vykonat. Správně by měl takovou neposlušnost potrestat. Ale v konečném důsledku právě ona neposlušnost Kalla ochrání před mnohem větším průšvihem. Takovou lapálii lze jedině ututlat. Protože kdyby se to dostalo do řečí…

Tederik konečně vymyslel pragmatický návrh, kterým lze všeobecné dilema vyřešit. Nabídne Kallovi obchod. Sakra, nelíbilo se

mu to. Původně z Glenesie odcházet nechtěl. Ale bratrův život je cennější.

Už už se nadechoval, aby dohodu předložil, ale ten zatrolený prelát byl rychlejší. Kde se vzal tu se vzal, objal regenta kolem ramen a zapředl: „Feuston nás učí, že slitování je třetí největší ctností, pane regente. Mladý Dannavion jednal neuváženě pod vlivem bolestné ztráty a nervového vyčerpání. Nelze popřít, že spáchal vážný hřích. Trestem mu budiž odpovídající pokání ve formě práce a odříkání v domě prorokově. I ten nejhorší hříšník zaslouží šanci k nápravě. A mí bratři v Konventu kajícníka ochotně podpoří."

Kall se zarazil. Po chvíli tichého přemýšlení mu zacukaly svaly kolem úst. „Pokání říkáte? To není špatný nápad." Rozesmál se, jako kdyby slyšel vtip. „Vlastně nejlepší nápad! Ale nebude se flákat mezi služebníky našeho ctihodného proroka! To by byla pocta a ne trest. Pošlu ho do dolů. Vidím to na dobrých deset let těžkých prací v kallesijských štolách. To ho odnaučí útočit na autority!"

„To je… horší než… okamžitá smrt," zasípal Endemon.

Při představě, co by deset let nucených prací s bratrem udělalo, se Tederik vzepjal. „Mám lepší návrh!" křikl. Využil toho, že vojáci konečně stáhli meče, vyhoupl se do sedu a sklonil se nad Dannavionem. Přiložil prst ke krční tepně a úlevně si oddechl, když nahmatal tep. Pak s bratrovou zakrvavenou hlavou na klíně přednesl Kallovi svůj návrh: „Já se hned teď vzdám všech nároků na glenesijský trůn ve tvůj prospěch, strýče. A ty nás necháš pokojně odejít. Všechny tři."

Kall překvapeně vykulil oči. „Slibuješ, že se vzdáš dědičného nároku na trůn výměnou za bratrův život a za váš společný svobodný odchod?“

„Přesně tak,“ potvrdil Tederik.

V Endemonově ložnici se rozhostilo napjaté ticho. Tederik zatím opatrnými krouživými pohyby masíroval Dannyho hrudník a pomalu a ztěžka nabíral do plic vydýchaný vzduch.

Po chvíli přemýšlení Kall zavrtěl hlavou. „Teď něco podepíšeš, Tederiku, ale za deset let prohlásíš, že jsi tak učinil pod nátlakem. Z právního hlediska budeme tam, kde jsme dnes. A že bych vás nechal jít? Ztratit vás tři z dohledu, by nebylo prozíravé. Neměl bych jistotu, z kterého rohu přiletí další dýka. Takže ne.“

Ukázal na Dannyho bezvládné tělo. „Odtáhněte ho k ranhojiči a zakovejte ho do želez, vy chcípáci,“ rozkázal rozpačitým gardistům. „A za tu mizernou disciplínu, co jste dnes předvedli, počítejte s následky!“

Tehdy Tederik pochopil, že Kall nikdy neuvěří, že on a bratři jsou ochotní svou část dohody dodržet, jelikož on sám dohody nectil.

***

Se skřípáním zubů

„Nechci další šálu, ani teplejší boty," prskal Endemon.

„Ještě nejsi úplně zdravý a venku mrzne," namítl Rik.

Ale kluk neposlouchal a vyběhl na chodbu.

Tederik odložil pero a narovnal záda.

Od potupné strkanice v ložnici uběhlo celých dva a třicet dnů. Hned po Dannyho uvěznění dal Kall Tederika s Endym přestěhovat do nejvyššího podlaží Mechové věže. Do této budovy vedl jen jediný přístup, který ve dne v noci hlídali ti nejposlušnější z cizích vojáků. Endymu se silně přitížilo. Vzal si do hlavy, že Dannyho uvěznění je jeho vina, protože kdyby neonemocněl, bratr by nejednal tak bezhlavě. Dny a noci ležel v horečkách, zatímco ho Tederik nutil, aby se dal dohromady. Používal ty nejšpinavější metody včetně citového vydírání. *Jestli umřeš, budeš mít na svědomí nejenom sebe, ale i Dannyho a mě. Protože bez tebe toho cvoka zpátky nedostanu. Vždyť přece víš, že jsem moc rozumu nepobral…*

To, že se každodenně pokouší s Dannavionem telepaticky spojit a stále bezvýsledně, raději bratrovi nepřiznal. Ne že by ho to překvapovalo. Naposledy se o komunikaci na dálku dvou set ekterenů snažili v době, kdy Danny vytáhl do boje proti Kallovým žoldákům. Tederik byl tou dobou v Glenu a Danny někde u Mumravské nivy. Už tehdy jim to bez aktivního rozhraní fungovalo tak mizerně, že maximálně cítili, že ten druhý tam někde existuje, ale smysluplné sdělení si mezi sebou vyměnit nedokázali. Jediným efektem bylo

bolení hlavy na obou koncích spojení. Jeden může obdivovat smrtelníky, kteří něco takového dokážou, i když za to většinou platí vyšinutím mysli.

Tíživých myšlenek ohledně Dannaviona se tak brzy nezbaví, ale uklidňovalo ho, že Endemonovi už je líp. Ovšem, když se chtěl kluk po týdnech stonání dostat na čerstvý zimní vzduch, museli požádat Karafa, aby se u Kalla přimluvil. A skutečně, regent velkoryse souhlasil, že Jeho Excelence Třetí Zvěstovatel může vzít nejmladšího synovce na vyjížďku, ale čistě pro pořádek pojedou s vojenskou ochranou.

Tederik vstal od stolu a přešel k oknu. Otevřel ho a vyklonil se nad zasněžený dvůr. Sledoval, jak bratrova eskorta odjíždí, a jak se noří do spleti městských uliček. Kdyby byl trpělivý, mohl by je po chvíli zpozorovat, jak se řítí po Královském bulváru kolem Birekovy sochy, až k jižní městské bráně. Ale takovou trpělivost neměl.

Jedinou výhodou ubytování v Mechové věži byl perfektní výhled. Z nejvyššího patra se dalo přehlédnout celé město. Za dobrého počasí bylo vidět daleko do krajiny. Každé okno ze čtyř místností vedlo na jednu světovou stranu. Vnímavý pozorovatel si mohl vybrat, zda se bude jeho pohled upínat k Černému lesu na západě, ke Kallesijským horám na severu, k Větrnému zálivu na východním pobřeží, anebo k Jinádím mokřinám na jihu, za kterými se rozkládalo Tersonské církevní kondominium.

Tederik se nemohl dočkat. Endy se uzdravil, teď byl v plánu útěk. Jejich cílem jsou doly v Kallesii. Tam někde je v krutých podmínkách uvězněný Dannavion. Postupně se od služebnictva dozvídali hrozné

věci. Bratrovo omráčení trvalo celé tři dny. Nechali ho ležet v studené vlhké díře v řetězech, pod dohledem jakéhosi pochybného ranhojiče z tlupy Kallových hrdlořezů. Když se prý konečně probral, choval se divně. Děvečky z kuchyně, kterou tam posílali s jídlem, se ptal na jméno, ačkoliv to veselé děvče předtím důvěrně znal, dokonce více, než by se matce líbilo, kdyby o tom bývala věděla. Podle očitých svědků působil Danny nejistě a zmateně, jako kdyby úplně zapomněl, kým je a co dokáže. A jeho stav se nezlepšil ani těsně před tím, co jej Kall poslal na sever, spolu s osmi dalšími odsouzenými zločinci, posbíranými odněkud z periferie.

Kdyby se bratrův rozum nezamlžil, Tederik by tolik nevyšiloval. Měl by jistotu, že se bratrovi podaří upláchnout cestou. Je silný a vynalézavý. Výmluvností a šarmem by dokázal ukecat i mrtvého. Ale jestli si nic nepamatuje, kouká z toho malér. Tím spíš, že si Kall pohlídal, aby ti další kriminálníci v eskortě prince neznali. V Dannyho dosahu tak nezbyl nikdo, kdo by mu mohl připomenout jeho identitu.

Když se Endemonovi trochu ulevilo, Tederik s ním donekonečna diskutoval o Dannyho možnostech. Endy tvrdil, že se bratrovi paměť časem vrátí, a že se takové věci stávají. Vzápětí ale vyjmenoval hned několik příkladů z medicínské praxe, kdy se postižení ke svým ztraceným vzpomínkám už nikdy nedostali. Ztrátu Dannyho paměti způsobila ta rána do hlavy, kterou mu uštědřil Zvěstovatel Karaf. Tentýž darebák, kterému s nejvyšší pravděpodobností vděčili za Dannyho život. Tentýž lump, který před ničícím komandem ochránil Endemonovy zásoby léčivých bylin, a který bratrům nahoru do věže

nosil ovoce a Glenesijské noviny nakoupené na tržnici, a který se nakonec přimluvil u regenta, aby se Endy dostal na vzduch. Ten rozpor nutil Tederika skřípat zuby.

Z pochmurných úvah jej vytrhly zvuky z pokoje o patro níže. V pracovně čekal mladý chlápek z regentova Poradního sboru, jehož jméno si nepamatoval. Podle podsaditě postavy a světlých vlasů a očí pocházel z Kallesie, takže bylo jasné, že přicestoval s dobyvateli.

„Co si přejete, pane…?" otázal se nevlídně.

Kallův poskok si nervózně přešlápnul a představil se. „Esteven z Hlubokého dolu, můj pane. Mám vám připomenout, že v poledne začíná zasedání Sboru. Vaši ochránci vás vyzvednou a doprovodí na místo schůze dva cinky předem."

Tederik se jízlivě ušklíbnul. „Jaké štěstí, že jsem tak pečlivě ochraňovaný." Když se poradcova tvář provinile stáhla, Tederik usoudil, že v tomto případě se možná vyplatí naznačit krapet sdílnosti. Chlap podle jména pochází z hor. Může vědět o místech, kam regent posílá trestance.

Nadechl se, a už bez grimasy dodal: „Děkuji za zprávu, pane z Hlubokého dolu. Budu připravený."

Chlápek se neobratně uklonil a chvatně se odporoučel.

Tederik sáhnul po konvici se svařeným vínem. Bylo dávno studené a hodně naředěné, ale za daných okolností lepší než nic.

Glenesijský týden má deset dní. Tederik onu potupnou roli politické loutky na zasedání Poradního sboru sehrál už dvakrát, a nenáviděl každou minutu. Byl to právě Karaf, kdo Kalla přesvědčil, aby Tederika do sboru začlenil. Všehoschopný zvěstovatel tvrdil, že

to bude dobrý signál pro zahraniční pozorovatele. Jestliže se korunní princ účastní jednou týdně Poradního kolokvia s regentem, lze z toho vyvodit, že se politická situace v Glenesii konsolidovala. Skutečnost, že následníka na zasedání doprovázejí po zuby ozbrojení kallesijští žoldáci, už zahraniční pozorovatele tolik pobuřovat nemusí.

Tak se Tederik doslechl o nových daních, o plánech na výstavbu dalších modliteben, o zavádění církevní praxe ve školách, o povinném užívání čemeřice ve veřejných prostorách. Jednou se ho pánové ze sboru dokonce otázali na jeho názor stran revize jakési obchodní dohody. Řekl, že nemá námitek, a to bylo přesně to, co se od něj očekávalo.

Když ho prvně vedli přes Centrální nádvoří, spatřil, jak z otevřených oken Stříbrného paláce létají knihy. Většina dopadla přímo na připravenou hraničku dříví, ale některé se rozplácly do mokrého sněhu a přihlížející církevní vojáci je sbírali a přihazovali k ostatním.

Přímo u jeho nohou přistály tři sešity vázané v krodoší kůži, obsahující otcovy vzácné zašifrované deníky. Hbitě se pro ně shýbl, a zastrčil si je pod kabát dřív, než si toho vojáci všimli.

Na zemi rozeznal svazky napsané cizokrajnými písmy, nasbírané ze všech možných světů mimo Ok-Sawon, které bývaly součástí královské knihovny. Na zlost církvi je Hanoden půjčoval zájemcům z širokého okruhu známých. Tederikovi se dělala před očima rudá kola poté, co do sněhové břečky dopadlo limitované třicáté třetí editované vydání Sarvonovy encyklopedie. Tato verze určená dětem se pyšnila velkým formátem a barevnými ilustracemi cizokrajných

zvířat, nevídaných staveb a roztodivných strojů. I když byla oproti verzi pro dospělé notně zcenzurovaná, Dannavion tu knihu miloval.

Tederik se tehdy rozkřikl na církevní poskoky, aby ty knihy neničili. Ale bylo mu řečeno, že závadnou literaturu o temných světech prorok zapověděl, a jistě věděl proč. Všechno to shoří v očistném ohni. Když se skrze stejné nádvoří s eskortou vracel, z milovaných knih zbývaly jen pokroucené škvarky. Přesně jak Endemon předpověděl.

Mohl být rád, že zachránil aspoň tři otcovy deníky, i když je bez napojení na pleteň veškerenstva nedokázal přečíst. Jejich obsah byl tuplovaně chráněný. Mohla je přečíst jen osoba s funkčním magickým rozhraním a současně pokrevně spřízněná s autorem. Tederik je se smíšenými pocity zabalil do pevného plátna a zasunul za těžkou skříň ve své ložnici ve věži. Kdo ví, co přinese budoucnost.

Všechno bylo jinak, než původně plánoval. Měl v úmyslu zuby nehty udržet pozice. Odolávat manipulaci, upevnit vazby v mocenské struktuře říše, postupně vyštípat Kalla z regentství a získat zpět korunu a trůn pro sebe a pro bratry. Automaticky předpokládal, že on bude politikařit, a bude co nejvíce na očích. Bratři se zaměří na skrytější aktivity. Danny bude experimentovat s otcovými přístroji a prostorovými zářiči, aby našel alternativní spojení s jinými světy. Endy bude hledat v knihách odpovědi, co mohlo způsobit zablokování magie, a jak to napravit.

Jenže Dannyho incident všechny plány zhatil. Teď není čas na experimenty. Primární je dostat toho blázna do bezpečí dřív, než ho podmínky v dolech zabijí.

***

Za necelé tři údery pro něj přišla dvanáctičlenná eskorta doprovázená Estevenem z Hlubokého dolu. Směšně mnoho vojáků na jednoho bezbranného chlapa. Vedli ho kolem areálu kasáren a sídla Admirality, skrze zahradu až ke Stříbrnému paláci, v jehož prvním podlaží se nacházel Poradní sál.

Když kráčeli podél zasněžených květinových záhonů, jeho pohled zabloudil k osamělému pavilonu Birekova mauzolea na vzdáleném konci parku. Stavbu si pradědeček nechal postavit ještě zaživa. Odlišil se tak od ostatních rodinných příslušníků, spokojených se spočinutím v mohylách na Posvátném návrší za městem. Robustní stavba z růžovo šedého mramoru, věnčená sloupovou galerií, působila důstojně a elegantně, přesně jak se na hrobku legendárního předka sluší.

Ke stavbě se sbíhaly tři pěšiny. Tederik si oddechl, když zaznamenal, že všechny pokrývá neporušená sněhová vrstva. Právě tam, ve sklepích pod Birekovým mauzoleem, jsou ukryté otcovy nejcennější knihy, přístroje a artefakty. Dohánělo jej k bezmocnému vzteku, že se k nim nemůže dostat, ale mnohem horší by bylo, kdyby je objevil někdo cizí.

Vzpomínal, kolikrát se otec žertem kasal, že jejich podzemní doupě pod mauzoleem je stejně nedobytné, jako legendární laboratoře starých vahanských bohů. Členové rodiny se tam dostávali teleportem z otcovy šatny, který vypadal jako prázdná skříň. Tento

sub prostorový koridor přestal sloužit po otcově zmizení stejně, jako se ztratilo napojení bratrů na magickou pleteň.

Od té doby používali tajný nouzový vchod situovaný v budově mauzolea. Přicházeli k pavilonu stejně jako ostatní návštěvníci. Přinášeli slavnému pradědečkovi květiny, recitovali oslavné verše u jeho rakve a zpytovali svědomí. Vždycky když byl čistý vzduch, proklouzli do komory s válečnými trofejemi, a odsunuli jednu z kamenných desek nástěnného obložení, čímž se jim otevřelo schodiště do podzemí.

Zámek oněch posuvných dveří byl naštěstí založený na klasické mechanice. Magie v komoře trofejí sloužila jen k rozptýlení pozornosti. Do koutů Hanoden umístil tvarové zářiče v podobě čtveřice Spících bohů. Bohové zmizeli tak dávno, že ok-sawonští dávno zapomněli, jak ve skutečnosti vypadali. Dokonce jim nebylo známo, jestli šlo o muže či o ženy. Hanoden ale z nějakého poťouchlého důvodu dal vytesat jednu sochu v podobě zralého muže a tři sochy jako mladě vypadající ženy, čímž donekonečna vytáčel jediného vyššího reprezentanta Feustonovy církve v Glenu, diákona Vaugena. Skulptury z růžového kamene vysílaly na nic netušící příchozí uklidňující vibrace. Konejšily pozornost takovým způsobem, že nikoho ani nenapadlo uvažovat o tom, že toto místo slouží ještě k dalšímu účelu. Ovšem ty zpropadené tvarové zářiče byly už půl roku mimo provoz, a po dobu matčiny nemoci bylo pro bratry nervy drásajícím dobrodružstvím se do doupěte vůbec dostat, aniž by si toho někdo všiml. Po anexi se to stalo naprosto nemožným.

Strýček Kall možná neslyšel přímo o tajné pracovně, ale řeči o praktikování magie v rodině jeho švagrové mu nemohly uniknout. Veřejnost žila v dojmu, že královnin manžel přišel z krajů za Jižním mořem. Ale zasvěcení věděli, že maršálova domovina jaksi není z tohoto světa. Tradovalo se, že ne náhodou Hanoden vlastní cizokrajné knihy. A jestliže ovládá přemisťování mezi světy, jistě k tomu používá nástroje, které Feustonova církev velmi nerada vidí.

Jedna věc jsou oficiálně předkládaná fakta, a druhá je všeobecné veřejné mínění. Formálně v areálu královského paláce žádná tajná pracovna neexistuje. Stejně tak neexistují žádné důkazy o nakládání s netradičními druhy sil v královské rodině. Ale za ty roky se nedalo zabránit jistým dohadům. Lidé si prostě všímají a mluví. Tederik si nedělal iluze. Dřív či později se najde šťoura, který Kalla na existenci tajného doupěte upozorní, a on ho začne hledat.

***

„Ne, lorde Kvane, takové výkazy mi nestačí," protestoval regent. „Chci, abyste u každé položky konkrétně zdůvodnil, na jaký účel byly dané prostředky vynaloženy."

Jednání v Poradním sále se vleklo, Tederik se ani nesnažil dávat pozor. S lokty na stole a hlavou opřenou o levou dlaň, čmáral ornamenty na okraje papíru s jednacím programem a přemýšlel nad tím, jak se to mohlo stát, že se magie ze dne na den vypařila. Blbost. Nemohla se vypařit. Je jenom jedna z atributů nekonečného Infonového pole. Ať už je podstata fyzikální či metafyzická, jsou to

jenom různé strany jedné mince. Energie se mění do hmoty a hmota v energii, při tom se v různé míře generuje magie, ale určujícím formativním fenoménem veškerenstva jsou informace. Infonové relace utvářejí pleteň reality a generují Pravděpodobnostní linie.

Upínal pohled na svou pravou ruku svírající tužku. Za normálních okolností by stačilo se krapet soustředit, a zaznamenal by nazelenalé záření sálající z jeho kůže. K jevu docházelo plošně po celém těle, ale nejvíce světla obvykle vycházelo z konečků prstů. Běžný jev u bytostí s dlouhým životním cyklem. Prosakování bazální magické podstaty skrze tělo z masa a kostí, kterému se na většině světů říká rozhraní.

Tederik došel k závěru, že magie se z Metaprostoru úplně vypařit nemohla, protože je základním atributem existence. Něco takového by přece nešlo přehlédnout. I když, vlastně… Pokud by on sám byl uvnitř systému, jehož parametry jsou nově definované, je otázkou, jestli by ty změny vůbec zaznamenal. Jakmile došel k tomuto závěru, vztekle si odfrkl, přičemž k sobě nechtěně přitáhl několik zvědavých pohledů. Ach ano, pánové Poradního sboru ještě stále rokovali o cenách stavebního kamene… Takže, pokud magie nezmizela plošně, proč ji on a jeho bratři vůbec necítí? Znamená to, že jim byla odebrána? Ale jak? To by o tom přece museli vědět!

Stále více se upevňoval v názoru, že ti, co otce odvlekli, nějak zablokovali jejich přirozený potenciál. Jako všichni dlouhověcí zdědili Hanodenovi synové nadání k utváření a přeměně infonových vibrací v dostupném prostoru. Znali podstatu onoho třeskutého tajemství, které odděluje nesmrtelné a dlouhověké od smrtelníků. To, co smrtelníci nazývají kouzlo nebo magie, není nic jiného než jiná

úroveň chvění. Vyšší démoni, draci, lichové a další příslušníci dlouhověkých ras díky komplikovanější mentální struktuře mění hmotnou strukturu světa jemnějšími způsoby, než jaké užívají smrtelníci. Zatímco lidé používají lopaty a kladiva, dláta a sekery, dlouhověcí přetvářejí materii svého světa chvěním, nejčastěji prostřednictvím recitování fonetických formulí. A ano, prostým vyslovováním zdánlivě hloupých veršíků, pokud to činíte v patřičném rytmu a s patřičnou kadencí, dokážete přetvářet realitu. Ani nemusíte křičet. Ze střepů vzácné vázy, kterou jste nedopatřením zasáhli samostřílem, můžete pomocí správné kombinace slov uplácat vázu novou, k nerozeznání podobnou. Ne nadarmo se v jedné z těch jinosvětských náboženských knih píše: Na počátku bylo slovo.

Tederik, Danny a Endy se od útlého věku učili s tím darem nakládat, ačkoliv to museli před lidmi utajovat. Hanoden chtěl, aby se o sebe dokázali postarat, a nejen na Ok-Sawonu.

Jenže teď, ať se snažili, seč mohli, ať recitovali důvěrně známé formule zepředu i pozpátku, či dokonce vymýšleli úplně nové, nedokázali vůbec nic. Jako kdyby tady, na Ok-Sawonu, někdo postavil obří rušičku, kterou za otcových mladých let používali na vahanských vojenských základnách. Cílem prý bylo vycvičit vojáky tak, aby se přestali spoléhat na metafyziku ve prospěch fyzické síly. Hodilo se to pro boj na světech s nízkou hustotou pleteně reality. Jestliže je tato mnoharozměrná pleteň nedostatečně rozvětvená, infonové vibrace nemají dostatečný fundus, se kterým by mohly rezonovat. Na světech s řídkou pletení reality jako jsou třeba Země, Mizeon, Sunnisen či Cochran je těžké magii vůbec používat. Jedinec

obdařený darem magické tvorby tam nemůže čerpat energii z prostředí, a musí si vystačit s interními zásobami. Pokud by to takový jedinec s čerpáním zřídla své bazální magie přehnal, mohlo by ho to zabít, navzdory tomu, že se narodil jako dlouhověký. V takovém případě už bylo bezpečnější chopit se lopaty, krumpáče či meče, zkrátka použít fyzickou sílu a selský rozum, a pracovat jako to dělají smrtelníci.

Když Tederik přemýšlel o otcově zmizení, stále ochotněji se přikláněl k názoru, že jsou za to zodpovědní vahanští. Tederik na Vahanu nikdy nebyl. Byl to drsný svět s vojenskou diktaturou. Otec odtamtud odešel bez povolení, což se rovnalo velezradě. Nerad o svém rodném světě mluvil. Mlhavě naznačil, že tam zastával jisté postavení, a že se dostal do sporu s vyššími autoritami. Konkrétní věci prozradil jen máti a ta si to nechávala pro sebe. Naštěstí měli bratři dostatek knih, ze kterých si mohli o Vahanu přečíst.

„…je třeba posoudit, zda nasměrovat ten násep skrze Soofův průsmyk, nebo zda by nebylo výhodnější prorazit tunel skrze Tichou horu," lamentoval právě stařičký prastrýc Savien. Býval nejmazanějším z matčiných poradců. Tederik k němu míval úctu. Ale od té doby, co prastrýc se stejným zápalem slouží Kallovi, je po úctě veta.

„Kopání by sice trvalo déle," pokračoval Savien, „ale materiál z tunelu bychom využili na náspy k vodopádům, a tím bychom ušetřili…"